

pleks. Ellers vil det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen ikke kunne acceptere de foreliggende Lovforslag, medmindre han vil komme i Modsigelse med sin egen Stilling i 1916.

Dér stillede han de anførte Punkter op som et absolut Minimum; fik man ikke gennemført dette, den fuldkomne Gennemførelse af den repræsentative Kirkeforfatning, vilde man foretrække Folkekirkens Adskillelse fra Staten, og man vilde gøre det paa følgende Grundlag: „Stat og Kirke adskilles 1. Staten gøres konfessionsløs. De religiøse Samfund kan, naar de ansøger derom, blive „anerkendte Trossamfund“. Ogsaa Enkeltmenigheder, der har en vis Størrelse, kan opnaa Anerkendelse som Trossamfund. 2. de folkekirkelige Midler fordeles mellem de anerkendte Trossamfund.“ Der gives saa nærmere Regler for Kirkebygninger, Præstegaarde, Præstegaardsjorderne og for de øvrige kirkelige Midler, som skulde indgaa i en Religionsfond under Statens Kontrol. Renterne af denne Fond skulde „fordeles mellem alle anerkendte Trossamfund i Forhold til deres Medlemstal. Omfordeling finder Sted hvert tiende Aar“.

Derved kom man ogsaa ud over det gamle juridiske kirkeretlige Spørgsmaal om Ejendomsretten til Kirkemidlerne. Det er en bekendt Sag, at den højtærede Kirkeminister bl. a. netop i den Tale fra 1900, som jeg før omtalte, hævdede Statens Ejendomsret til Kirkemidlerne; men han fører til, at der ikke er stor Grund til at strides derom; naar man paa et vist Tidspunkt af Udviklingen vil overlevere disse Kirkemidler, er der ikke megen Grund til at strides om det formelle juridiske. Deri er jeg enig med den højtærede Kirkeminister. Jeg har tidligere hævdet det: for mig vil en Strid om Ejendomsretten til de saakaldte Kirkemidler staa som en højst uhyggelig Ting; jeg vilde nødigt være med til at djævels derom. Det Spørgsmaal kunde vi sikkert faa løst mindeligt, overenskomstmæssigt. Det omtalte kirkelige Udvalg i 1916 hævdede altsaa Statens Ejendomsret og vilde have Midlerne bevaret, medens Renten hvert tiende Aar skulde omfordeles til de forskellige Religionssamfund, og Professor J. Oskar Andersen tog det meget frisindede Standpunkt — vistnok i en Mindretalsudtalelse —, at han ikke en Gang vilde indskrænke Fordelingen til alle de kristelige Samfund, men vilde tage alle Religionssamfund med, et meget frisindet og paaskønnelsesværdigt Standpunkt.

Maa jeg her betone netop i denne Sammenhæng, at for mig staaer en saadan Strid om Kirkegodset som en højst uhyggelig Ting. Ved en Skilsmisse er der aldrig noget saa uhyggeligt som en Strid om Indboet. Lad nu i denne Sammenligning Staten være Manden, Kirken Konen; det kunde maaske ogsaa være omvendt i visse Tilfælde, men lad os nu tage det saadan. Saa vilde jeg absolut, hvis jeg havde noget med Staten at gøre, ønske, at Staten optraadte som Grandseigneur i det Forhold og ved Skilsmissen overlod hele Møblementet til Konen og gav hende et passende Underholdsbidrag med paa Vejen (*H. P. Hansen* [Randers Amt]: Nej.). Ja, det ærede Medlem kan have en anden Mening, men jeg vilde ikke være bange for noget saadant.

Det var det, det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen foreslog i 1900, at overlade disse Midler til Kirken. Det er ikke Penge midler, som i vore Dage, hvor vi beskæftiger os med ganske anderledes mangede Tal, spiller den Rolle, som de gjorde i Bevidsthederne for et halvt Aarhundrede siden.

Det kirkelige Udvalg af 1916 fremsætter dernæst et ejendommeligt Punkt, gaaende ud paa, at naar $\frac{2}{3}$ af Sognemenighederne udtaler sig for Folkekirkens Bevarelse, skulde hele Folkekirken regnes dertil, et Punkt, som var meget tvivlsomt og vakte megen Strid.

Dernæst kommer jeg til et ganske interessant Punkt. Det vedrører Forholdet til Skolen. Det er ganske interessant, ikke mindst i dette Øjeblik, hvor Skolekommissionen sidder og arbejder med dette Spørgsmaal, og det er netop Professor J. Oskar Andersen, som er Medlem af Skolekommissionen, der som Medlem af dette Udvalg i 1916 og som en af de drivende Kræfter deri, stiller dette Forslag. Det er Professor J. Oskar Andersen som Medlem af dette Udvalg i 1916, men han er ganske vist identisk med det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen her i Tinget. Det er netop denne Identitet, der er det interessante i den øjeblikkelige Situation. Det hedder i Punkt 4: „Skolen bliver konfessionsløs. Men det samme Timetal, som hidtil er blevet anvendt til Religionsundervisningen, stilles fremdeles til Disposition til Undervisning i Religion af de Børn, hvis Forældre ønsker, at deres Børn skal undervises i Religion. Hvis den overvejende Del af Børnene i en Skole eller i en Klasse skal undervises af een Lærer, har denne Ret til at benytte Skolens Lokaler. Det kan tillades Lærerne i de offentlige Skoler at paatage sig Religionsundervisningen, hvis den overdrages